

хора?... Лицето на кака Гинка пламнѣ, и очитѣ ѝ за-свѣткахъ.

— Луда си мари, луда, испъшка болната ѝ майка.

— На тия твои хора, отзова се Стефчовъ злъчно, на тия патриоти, споредъ тебе, като благоволятъ да ни посѣтятъ, трѣба да поведемъ дѣцата изъ училището, да ги посрѣщнемъ съ пѣсни, да имъ отворимъ кѣщитѣ си, да имъ сложимъ и по една баклава, чункимъ други имъ правѣхъ пекесемедъ...

— Знаѣж, знаѣж, прѣсѣче го ядосана кака Гинка, прѣдайте ги на турцитѣ, исколете ги, истрѣпете ги, испийте имъ кръвта, както на вчерашнитѣ момчета... Видѣхте ли майката на Кандова какъ се тръшнѣ на срѣдъ пѣтя!... Охъ сестро мари, охъ Лалке... Охъ Боже, Боже!... Боже, Боже!

И кака Гинка се облѣгнѣ до дѣнера на орѣха и и закри съ кърпа очитѣ си, изъ които близнахъ порой сълзи. Тя заплака съ гласъ. Тоя внезапенъ плачъ бѣше за избититѣ вчера бунтовници; но приехтествующитѣ го зехъ че е за Лалка, името на която се приплете въ думитѣ на кака Гинка. Рада се спуснѣ просълзена да ѣхъ прѣговаря. Името на покойната смути сърдцето на баба Юрданица и тя се расплака.

Тая скръбъ приведе Стефчова въ бѣсъ: той разбра, че тѣ плачѣтъ за бунтовницитѣ.

Заптиеото, което поразбра за какво е разговора, приближи се до Стефчова и хаджи Смиона и каза тихо:

— Чухте ли? въ Мѣнастирската рѣка пакъ билъ слѣзнѣлъ нѣкоѣ клисурски комита.

— Какъ, кой ти каза? попита сепнѣхто Стефчовъ.

— Арабия, циганката, го видѣла като берѣла смрадлика.

— Кога?

— Днесъ, по обѣдъ.

— Обадила ли е?